

- Kedves testvéreim, akik keresztségre készültök, akik a bérálás szentségében akartok kedvessé lenni az Úr előtt, akik az eucharisztikus közösségben a testvéri közösség részesei lesztek.

Gyönyörű liturgiában vagyunk, ahogyan átélhettük az Isten újjáteremtését. Átéldhetjük azt, hogy Ő gyújt világosságot az ember életében. Az Ő csöppnyi fénye vezet bennünket, biztosan, a liturgia teljességébe, a húsvét éjszakájába, ahol Krisztus fényénél újrakhallgattuk azokat az eseményeket, amelyek az üdvösségtörténetünkben kiemelkedőek. A teremtésről, a szabadításról, Ábrahám áldozatáról, aki nem kímélte saját fiát, a törvényről, amit nekünk adott az Úr. Az Isten szeretetéről, aki nem vonja vissza azt, ami bennünket összegyűjt néppé formál, hogy örömmel tudjuk élni az életünket, be tudjuk fogadni az Ő ígéreteit, és Isten szent népeként tudjuk hirdetni az Ő jóságát.

Elhangzott az evangéliumban, Jézus föltámadott, üres a sír, nincs ott. Jézus él.

Jézus Krisztus feltámadásában tudjuk értelmezni az életünket, a múltunkat, keressük a jövőnket, így tudjuk értelmezni az ószövetségi eseményeket, istenkeresésünket, saját egyéni utunkat, küzdelmeinket, bűneinket, eltévelyedésünket, de Istenre találásunkat is. Krisztusban, aki meghalt értünk, de föltámadott és él.

A mi hitünk húsvéti hit. Húsvétban nyeri el az értelmét, de honnan nyeri az erejét?

A mi hitünk egy meggyőző tapasztalat. Jézus Krisztus él.

Ahogy XVI. Benedek pápa többször idézett mondatában is halljuk a keresztény lét kezdetén nem egy filozófiai fölismerés, nem egy morális döntés, nem is pusztán egy egzisztenciális elköteleződés jelenik meg, hanem egy találkozás. Találkozás Jézus Krisztussal, az élő Isten Fiával.

Találkozunk vele, és ez számunkra az életet adja. Találkozunk Krisztussal, és ezért tudunk élni. De megfogadhatjuk Jézusnak az ígéretét? Befogadhatjuk-e az Atya szeretetét?

Jézus Krisztus megváltott bennünket. Megváltott bennünket a haláltól, hiszen Ő mondta: aki bennem hisz, nem hal meg örökre, hanem él. Aki bennem hisz, én feltámasztom őt az utolsó napon. Megváltott bennünket bűneinktől, azoktól a bűnöktől, amelyeknek a terhe alatt roskadozunk, amelyeket alig tudunk

fölismeri, amelyek megszereznek bennünket, társainkat, legfoképpen szeretteinket. Azoktól a bűnöktől, amelyek nem csak a saját életemet teszik tönkre, hanem mértékezik a közösséget, a társadalmat.

Jézus magára veszi ezt, megszabadít bennünket ettől. Jézus az Ő megváltásában elveszi a reménytelenségünket. Visszaadja reményünket, és ránk bízta ezt az életet. Válaszd az életet. Azt az életet választottuk a keresztségünkben, - amikor megkeresztelték bennünket, amikor elfogadtuk azt, hogy Jézus személye, élete, tanítása jó és igaz. Egyetlen, ami után érdemes vágyakozni, amiért érdemes az életünket feláldozni. Megkeresztelték bennünket. Megszabadultunk a személyes bűnöktől, az áteredő bűn minden következményétől. Isten fiaivá, az egyház gyermekei leszünk. Isten gyermekeinek szabadságában élhetünk. Megkapjuk azt, amit az Isten ígért. Megkapjuk azt, amit a prófétáknak, megkapjuk azt, amit az Ószövetség választottainak, megkapjuk azt, amit az Ő fiában nekünk ígért, teljesen a miénk, mert nekünk adja szent lelkét.

Belénk lehel, belénk oltja, bennünk él. Ezért van bennünk új remény, új dinamizmus, ezért van bennünk reménykedés, ezért van bennünk a bölcsesség, az értelem, a tudomány, a jámborság, az erősség, az útfélelmek, mindaz, amire szükségünk van a mindennapi életünkben, hogy méltón tudjuk élni az életünket.

Megvált bennünket, szabaddá tesz, nekünk adja a Szentlelkét, és vezet bennünket, hogy jó döntéseket tudjunk hozni, mert életünkben döntenünk kell. Számtalanszor. Sokszor olyan döntéseket, amelyeket talán könnyen meghozunk, máskor pedig olyan döntéseket, amely komoly, végletes, egzisztenciális döntéseknek számítanak. Életről, halálról van szó. A saját életéről, halálomról. A szeretetemről a házastársam életéről, a gyermekeink, közösségeink életéről, haláláról van szó. A jövőnk a kultúránk életéről és haláláról van szó. Az én döntésem, bármennyire is csak úgy gondolom, az enyém, az hatással van a többiekre is és fordítva is. Nem csak a rossz, a jó döntést is ránk bízta az élet választásának a lehetőségével.

Válaszd az életet.

Azt az életet adja nekünk, amiről tanított, aminek a parancsait átadta, amiben bátorít, amiben példát ad. Azt az életet adja nekünk, ami az Atyához vezet bennünket. Azt az életet adja, amiben boldogok tudunk lenni.

Azt az életet adja nekünk hitünk által, amely életben bátran vállaljuk a küzdelmet a jóért, az igazságért, Isten országaért.

Ránk bizza a döntést. Mert szeret, mert szabadon hagy, mert bízik bennem. Ebben a döntésben választanom kell az életet vagy a halált, ami nem megkerülhető. Milyen jó, hogy az egyház közösségében úgy tudunk egymásra tekinteni, hogy választottuk az életet. Azt az életet, amit Krisztustól tanultunk.

Hitünk húsvéti hit. Húsvét éjszakájából forrásozik. Innen értjük meg, ebből nyerjük az erőt. Éppen húsvét éjszakájában a testvéreink által meghozott döntésekben növekszik, gyarapszik az egyház. Ezért, amire most készülünk, majd felnőtt testvéreink megkeresztelésére, a bérmlás szentségének az ünneplésére, ahol kiteljesedik ez az Isten gyermeki élet, a számukra az életről és halálról szóló döntés. Bennünket pedig megerősít többszörösen is. Az ő életútjuk, az ő küzdelmeik, az ő istenkeresésük elvezette őket az egyházhoz, húsvét éjszakájához. Ez megerősít bennünket, mert egészen biztos, hogy a közösségünknek az életpéldája mutatta meg szakura csak Krisztussal érdemes élni.

Ismerem Krisztust, a föltámadottat, találkoztam vele. Ezért ünnepeljük most testvéreinket. Ezért történik majd a víznek a megszentelése, ezért kérjük majd Mindenszenteknek a közbenjárását. Ezért hallgatjuk meg és mi is csatlakozunk testvéreinknek a hitvalláshoz, amikor ellentmondanak a sátánnak, és igent mondanak Jézus Krisztusra, a fölkínált életre. Tanúi leszünk annak, hogy a víz tisztára mos bennünket. Tanúi leszünk annak, hogy testvéreink megkapják a Szentlelket, ami erejében bátran tudnak élni. Mi magunk is alázatos lélekkel fogadjuk magunkra a szenteltvízzel való meghintést, mint egy jelét, a szimbolikus kiterjedését, megújítását a mi saját keresztségünknek. Így lépünk be az eucharisztia ünneplésébe, hogy a legszentebbet tudjuk magunkhoz venni. Krisztust, aki értem fölládozta magát, aki kenyérré és borrá lesz. Táplál, hogy el ne gyengüljek, hogy ne legyen bennem félelem, ne legyen bennem kételkedés, de legyen bennem erős hit, Isten gyermeki élet a méltóságához való akarat.

Legyünk részesei a teremtés, az újjáteremtés csodájának, amit az Isten a szentségekben nekünk adott.